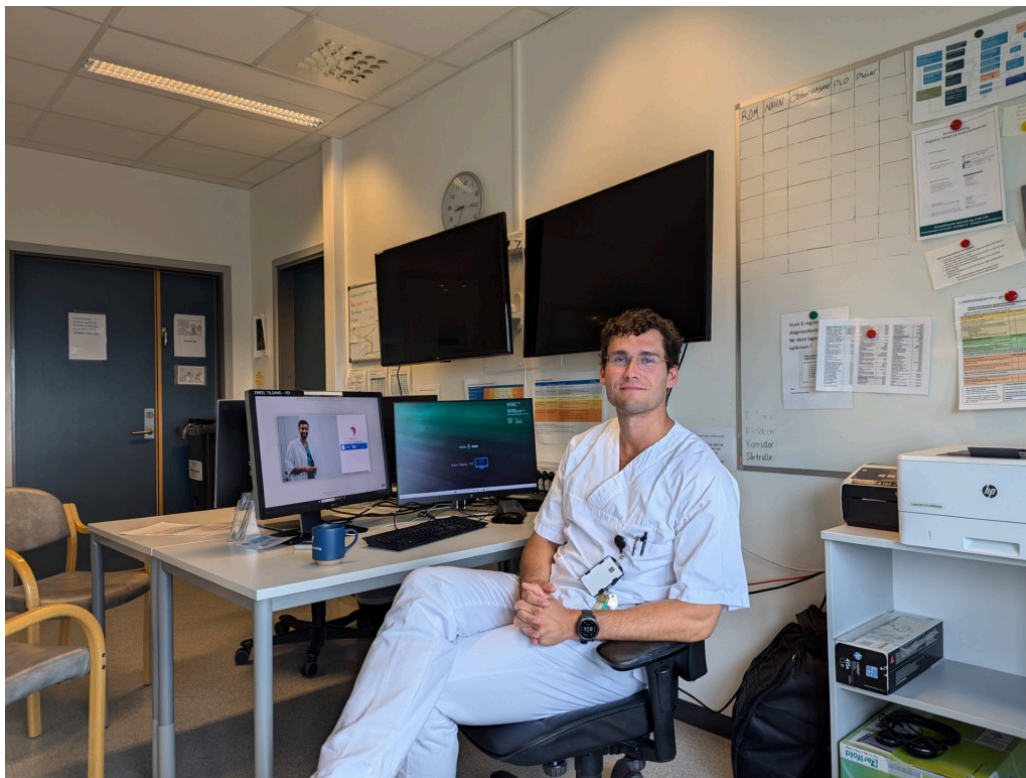

En rolig sommervakt som LIS1-lege

ETT DØGN MED

HELENA HEIMER ROGNSTAD

helena.rognstad@tidsskriftet.no

Da Iver Koppen skulle søke LIS1-stilling, ønsket han seg til sykehus på mindre steder. Håpet var å havne på en plass der han kunne jobbe selvstendig og samtidig få god veiledning. Da han fikk tilbud fra sykehuset i hjembyen Harstad, var valget enkelt.

Enkelt valg: Iver Koppen trives godt med å gjennomføre LIS1 på kirurgisk avdeling i hjembyen Harstad. Foto: Hanna Sofie Valen Leynse

07:00 Alarmen går. Jeg henter papiravisa. Jeg bor for tida hos mine foreldre, og vanligvis preges frokosten av politiske diskusjoner og liv. Nå som de er bortreist, er det radioen som fyller stillheten mens jeg drikker kaffen.

07:45 Jeg går ut døren hjemmefra. Sykehuset ligger akkurat for langt unna til å gå, men kjøreturen er heldigvis kun noen minutter lang.

08:00 Kirurgene og ortopedene har felles morgenmøte. Vi går raskt igjennom alle innleggelsene det siste døgnet og diskuterer andre saker av felles interesse. Om sommeren er det ofte mindre planlagte operasjoner. I tillegg er vi ekstra godt bemannet denne dagen på grunn av overlappende turnus. Nesten alle stolene er opptatt. Som ved mange sykehus sitter LIS1-legene langs veggene og overlegene ved bordet i midten. Vi er til sammen 24 LIS1-leger, 12 på kirurgisk avdeling og 12 på medisinsk.

08:06 Ortopedene forlater møterommet. Vi ved kirurgisk avdeling blir igjen. Sengeposten og operasjonsprogrammet gjennomgås.

08:33 Morgenmøtet er ferdig. Ofte ville vi nå hatt undervisning, men det er mindre av dette i sommermånedene. Det gir oss tid til påfyll av både kaffe og sosialt mens vi logger på DIPS oppe på sengeposten.

Iver Koppen

Alder: 26 år

Yrke: LIS1-lege på Kirurgisk avdeling, Harstad sykehus

Tre kjappe:

Beskriv deg selv med tre ord?

– Nysgjerrig, rolig og engasjert.

Hva er drømmejobben?

– Det er litt vanskelig å si. Jeg er enn så lenge litt usikker. Tror det er mye jeg kunne ha trivdes med, alt fra kirurgi til psykiatri. Men jeg vet at jeg ønsker å påvirke på systemnivå i helsetjenesten. Et engasjement i WHO hadde vært en drøm.

Hva skulle du ønske du visste om det å være LIS1-lege på forhånd?

– Tida går veldig fort. Det er litt skummelt å tenke at LIS1-stillingen kan være første og siste mulighet til å teste et nytt fagområde. Vi blir en sammensveisa gjeng i turnustida, og så kommer vi til å bli spredt rundt omkring etter hvert. Man må huske å nyte denne tida.

09:10 Previsitten begynner når sykepleierne er klare. Ofte tar vi denne alene, men i dag gjennomfører vi den sammen med de andre LIS1-legene på jobb, overlege og sykepleiere. I dag er vi uvanlig godt bemannet samtidig som forholdene på sengeposten oppfattes som rimelige. Vi blir enige om at dette kommer til å bli en bra dag.

10:00 Vi starter visitten samlet med legegruppa og den ansvarlige sykepleieren. Selv om overlegen er til stede, fører vi LIS1-legene hovedsakelig samtalen med våre «egne» pasienter. Når vi gjennomfører i gruppe, er risikoen at man blir litt passiv og lener seg på de som har lengre fartstid enn en selv, så det er jeg bevisst på. Etter hvert splitter vi oss opp for å sikre fremdrift.

11:00 Visitten er stort sett ferdig. Noen pasienter venter vi å snakke med til vi har fått utlevert radiologiske beskrivelser eller har fått konferert relevante prøvesvar med andre. Resten av tida før lunsj benyttes til skrivearbeid. Vi har på forhånd fordelt arbeidet noenlunde likt mellom oss.

12:00 Vi avtaler gjerne felles lunsjtid i kollegiet. Det er fint å ha en deadline å forholde seg til. Rundt klokka tolv dirrer det ofte i ulike Messenger-chatter om at folk er på vei til kantina. I dag er det rolig der. De ulike vaktsjiktene sitter gjerne side om side og spiser.

12:25 Tilbake ved avdelingen får jeg unnagjort en epikrise og tatt imot en elektiv pasient som skal opereres i morgen.

14:00 Postarbeidet er i all hovedsak ferdig. Jeg logger meg på et Teams-møte hvor vi planlegger temaer og tekster til den kommende utgaven av Overlegen, hvor jeg er en del av redaksjonen.

15:20 Jeg er ferdig for dagen og går ned i garderoben for å skifte til sivilt. I gangen løper minuttene fort av sted når jeg slår av en prat eller to med andre kollegaer.

Foto: privat

15:50 Jeg ankommer Stornes fergekai. Selv om jeg har smurt ekstra matpakke, kjøper jeg kaffe og en pizzabolle fra noen ungdommer som vil tjene seg noen ekstra kroner ved fergekaia. Denne ettermiddagen skal jeg ut på hytta på Bjarkøya. Båten vår fikk motorstopp forrige helg, så onkelen min og jeg skal få den på land igjen. Over Toppsundet leser jeg en interessant bok om Kina. Dit går ferien om under to uker.

17:00 Fremme på hytta. Onkelen min har traktet kaffe. Det er lenge siden jeg har sett han, og vi snakker om alt og ingenting. Det regner på hyttetaket, og vi kan med fordel vente på litt mer høyvann før vi drar opp båten.

18:30 Vi ordner klart naustet, slipper vogna ut og padler båten uten fungerende motor fra flytebrygga til båtslippen. Når båten er kommet på land, inspiserer vi motoren og blir enige om at resten får vente. Som ved sykehuset lever mester-svenn-tradisjonen i beste velgående også i denne sammenhengen.

Mester-svenn-tradisjon: I likhet med jobben på sykehuset, lærer Iver å fikse motoren av sin båtvante onkel. Foto: privat

21:00 Jeg vender snuten hjemover til Harstad, en times bil- og fergetur.

22:00 Hjemme igjen etter en lang dag. Magen rumler, og restene fra gårsdagens wokmiddag smaker bedre enn forventet.

23:15 Jeg inntar sengen og legger fra meg mobilen. Som oftest leser jeg i en bok før jeg blir så trøtt at jeg må legge fra meg den også. Jeg rekker å tenke at dagen i dag har vært så rolig at neste nok også blir det. Men man vet jo aldri, sykehushverdagen kan være full av overraskelser.

Publisert: 14. august 2025. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.25.0434
Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 23. juni 2026.